

Nr 559.

Av herr **Meyerhöffer**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 148, angående domänverkets organisation.*

Bland de grupper av befattningshavare, som beröras av det för riksdagen framlagda förslaget angående domänverkets organisation (prop. nr 148), är kronojägarkåren den största. Under de förarbeten, som ligga till grund för propositionen har kårens talan förts framför allt av Sveriges kronojägarförbund, en sammanslutning som omfattar praktiskt taget samtliga kronojägare i riket.

Kronojägarförbundet har bl. a. föreslagit uppflyttning av de ordinarie kronojägarna från den nuvarande lönegraden, som motsvarar B 9 i avlöningsreglementet för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, till högre lönegrad. Departementschefen har i propositionen förklarat sig icke kunna biträda detta förslag, då enligt departementschefens mening tillräckliga skäl ej anförts för en sådan åtgärd.

Inom kommunikationsverkens lönekommitté gjordes på sin tid gällande, att kronojägarna borde i avlöningshänseende jämställas med banmästare vid statens järnvägar. En sådan anordning vore påkallad därav, att kronojägarna i lika hög grad som banmästarna intoge förmansställning. Vidare vore kronojägarbefattningarna i motsats till banmästarbefattningarna slutbefattningar, varför vidarebefordran icke kunde ifrågakomma. Härtill komme, att kompetensfordringarna för de båda ifrågavarande slagen av befattningar vore lika stora. Då kommittén förklarade sig icke kunna biträda förslaget om löneförhöjning, motiverades detta väsentligen dels med ett allmänt uttalande, att kommittén icke blivit övertygad av de anförda skälen, dels med att, ehuru väl kronojägarbefattning vore en slutbefattning, densamma dock nåddes vid jämförelsevis tidig ålder (i medeltal 33 år mot 40 för banmästarna) samt att det endast vore ett fåtal banmästare, som vunne ytterligare befordran.

Då frågan om löneroglering för domänverkets personal den 19 maj 1920 debatterades i andra kammaren, framhöll en beträffande de skogligen förhållandena så auktoritativ talare som herr Arvid Lindman det obegripliga uti, att en kronojägare sättes i lägre klass än en banmästare.

Det berättigade i jämställandet av kronojägarna med banmästarna har av domänstyrelsen vitsordats i en framställning till Kungl. Maj:t den 23 januari 1924 angående höjning av de tillfälliga understöden åt pensionerade kronojägare.

Yrkande på dylikt jämställande gjordes reservationsvis utav ledamot

av 1928 års lönekommitté under åberopande av de i kvalitativt avseende ökade kraven på kronojägarnas tjänstgöring.

I domänstyrelsens förslag rörande domänverkets organisation den 15 juli 1933, det sista i raden av de betänkanden, varpå prop. nr 148 grundar sig, framhålles starkt de nyssnämnda ökade kraven på kronojägarnas tjänstgöring och ställes dessutom i utsikt åtgärder för att kronojägarna må kunna i än större utsträckning, än vad för närvarande sker, av jägmästarna anlitas beträffande vissa förvaltningsbestyr, bl. a. utsyning. I betraktande härav samt av den omständigheten, att domänstyrelsen i sitt organisationsförslag i betydande omfattning tillgodosett de högre tjänstemännens intresse av lönereglering uppåt, hade man, synes det, haft anledning vänta, att styrelsen jämväl åtminstone i någon mån beaktat kronojägarnas motsvarande intresse. Så har emellertid icke skett.

Över domänstyrelsens nyssnämnda förslag har Sveriges kronojägareförbund efter remiss den 14 oktober 1933 avgivit underdånigt yttrande, vari kraftigt betonats rättfärdigheten i kronojägarnas krav på förbättring i lönehänseende och därvid särskilt framhållits den nuvarande höga medelåldern för extra ordinarie kronojägare (43.4 år under år 1932).

Med hänsyn till, vad sålunda förekommit, väcker det förvåning att, såsom ovan nämnts, statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet icke kunnat bliva övertygad om det berättigade i kronojägarnas yrkande. Vad kommunikationsverkens lönekommitté anfört om den jämförelsevis låga befordringsåldern för dessa befattningshavare, har icke längre giltighet, och ökningen i de kvalitativa kraven på deras tjänstgöring utgör ett synnerligen starkt skäl för löneförhöjning för dem. Just motsvarande ökning i tjänstgöringskraven beträffande jägmästare och assistenter är det, som föranlett förslaget om lönehöjning för sagda tjänstemän. Det framstår därför såsom oförklarligt ur synpunkten av rättvisa och billighet, att icke även kronojägarna blivit ihågkomna på samma sätt.

Anses skäl föreligga att redan nu, innan ett på 1928 års lönekommittés betänkande grundat avlöningssystem för statstjänstemännen i gemen genomföres, företaga en särskild lönereglering för domänverket, torde därvid på ovan anförda grunder kronojägarna rimligtvis icke böra uteslutas från densamma. Genom en uppflyttning av de ordinarie kronojägarna en lönegrad samt dessutom tillerkännande av lämpliga lönetillägg åt kronojägare i revir, tillhörande de i propositionen föreslagna klasserna 1 och 2, synas rättvisa och billighet bliva behörigen tillgodosedda.

På grund härav tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen ville medgiva, att de ordinarie kronojägarna vid den föreslagna omorganisationen av domänverket uppflyttas till lönegrad, motsvarande B 10 i det för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvalt-

ningen, gällande avlöningsreglementet, samt att löne-
tillägg med respektive 600 och 300 kronor för år räk-
nat tillerkännas kronojägare i revir av de i kungl.
proposition nr 148 föreslagna klasserna 1 och 2.

Stockholm den 9 mars 1934.

Alf Meyerhöffer.

